

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 417/2016
22.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бошко Станимиров, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., чији је пуномоћник Милан Ступар, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2799/15 од 30.11.2015. године, у седници одржаној 22.02.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2799/15 од 30.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сенти П1 2/15 од 10.09.2015. године, ставом првим изреке, тужбени захтев тужиле је усвојен у целости. Ставом другим изреке, поништено је као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду тужили бр. 339 од 31.12.2014. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилу врати на рад и распореди на радно место које одговара њеној стручној спреми и радним способностима. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове поступка од 72.800,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2799/15 од 30.11.2015. године, жалба туженог је одбијена, као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу на неодређено време код туженог на пословима рецепционара. Због престанка рада послодавца - затварања огранка хотела „ББ1“, побијаним решењем туженог од 31.12.2014. године тужили је отказан уговор о раду закључно са 31.12.2014. године, због престанка потребе за њеним радом, на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду. У наведеном решењу констатује се да зарада, накнада зараде и друга примања која је запослени остварио, а која му нису исплаћена до дана престанка радног односа, исплатиће се најкасније у року од 30 дана од дана када је запосленом престао радни однос, а у погледу отпремнине да је исплаћена отпремнина у висини од 70.677,00 динара. Тужила је ово решење примила 05.01.2015. године којом приликом је изнад својеручног потписа написала „без отпремнине“. Отпремнина није исплаћена тужили до дана означеног као дан престанка радног односа (31.12.2014. године), а ни касније.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужили отказ дат незаконито, јер јој пре отказа уговора о раду није исплаћена отпремнина, сагласно члану 158. став 1. Закона о раду, правилно оцењујући да је исплата отпремнине предуслов за законито отказивање уговора о раду на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду.

Одредбом члана 179. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла, док је одредбом члана 158. став 1. истог закона прописано да је послодавац дужан да пре отказа уговора о раду у смислу члана 179. тачка 9. овог закона, запосленом исплати отпремнину у висини утврђеној општим актом или уговором о раду.

Сагласно цитираним законским одредбама, обавеза је послодавца да пре дана означеног као дан престанка радног односа запосленог за чијим радом је престала потреба исплати отпремнину, што представља услов за законитост отказа уговора о раду на основу члана 179. тачка 9. Закона о раду. Како тужени није тужили исплатио отпремнину пре дана престанка радног односа, а ни касније, спорно решење о отказу уговора о раду од 31.12.2014. године није законито, због чега Врховни касациони суд налази да је супротно ревизијским наводима, материјално право правилно примењено и тужени је у обавези да тужилу врати на рад на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић